

дрипав хлапак?

Баща му и братята му хвърчаха от радост. А когато разбраха, че епитропите ще му плащат по хиляда гроша на година, освен ония две хиляди обещани от Браила — не можеха просто да повярват. Това беше нечувано богатство, като че дъжд от злато се беше изсипал отгоре им...

Ах, защо не беше жива майка му, горката, да се порадва и тя. Гана Чинтулката не беше издържала мъката по далечния син и се беше стопила като свещ.

Често Добри ходеше на гроба ѝ да пали свещ и да се унася в опомени за щастливото детство, да си припомня топлите майчини напътствия, милия ѝ глас. И поправи стихотворението си, като го допълни с няколко нови куплета:

Кога се вече ти находиш
по чуждестранни градове
и в тая къща пак да додеш,
кой ще ти помощ подаде?

Къде е мойта майка мила?
Роднините ще питаш ти,
но само нейната могила
тогава ще ти покажат тий.

Душата ти не ще забрави
това, що ти хортувам аз:
Върви, носи си много здрави
и споменувай пак за нас!

Диамандиев и д-р Иван Селимински имаха вяро око. Те не бяха сбъркали, когато са разчитали на младия възпитаник на Одеската семинария. Често пъти най-добродушните, най-хрисимите хорица внезапно излизаха изляни от чилик. На такъв човек бяха